

تخمیسی بر یک شعر عرفانی از اشعار مولوی کرد

عبدالغفار وارستگان « نازک بین »

پنج خسته کی له سهر پارچه شیعیک عیرفانی له دیوانه کهی ماموستا سید
عه بدول ره حیمی تایجوزی (مه عدوومی)

دهستم جه دامن غه فلهت وهر نه دا قرچهی دل ههرش نه چه مان وهر دا
شیت و ئاراگیل دانم وهر دا * دلّه چه ندمه ستیت جهم بی نه سهر دا
چهن کار ئاروت وسته وروی فهر دا *

هیچ کهس پیسه و من نه بۆ ره نجه رۆ نه گنۆنه دهریای شیوهن ورو رۆ
دلش و هس نه بۆیه واتهی بی خو * شهر تیوم نیهن جه بی شهرتی تو
روسیای ته و بهی سه دفهر دانه بۆ *

تو جه عه ده م دا ئامای وه ههستی لؤای وهر اگهی غه فلهت و مهستی
ئیسته پیته مه نهن خه جلهت و پهستی * نه که فتی ئه وراپهی حه ق په رستی
تابی وه هه متای مهستی پای سستی *

جهی دونیای فانی ئه و که سه مه ردهن په ریۆ هه وای نه فس که چ نه که رد گه ردهن
دیمه نم زه رد و قامهت پۆر دهر دهن * پیری حه لقه سان خه م په نه م وهر دهن
په ی دهر گای عه ده م ئاماده م که ردهن *

تۆشهی ئاخرت، شه قاوه تمهن چهنی نه فسو ویم عه داوه تمهن
جا ئیسه حه یال نه دامه تمهن * سهر وه خت ئه دای ئه مانه تمهن
نه شر سیاهه ی خه یانه تمهن *

ساکۆن حه کیمی که رۆم ده وائی چه ندم بنمانۆ میهرو وه فائی
 من وزۆنه سهر سه عادهت رائی * مؤغهنی ته نخوای من و نه وائی
 وهی چهن فهدده وه هۆر ده سه دائی *

خواویت خالق جن و ئینسانی عه تا کۆنه ندهی نوور ئیمانی
 من ئیمام ههن پاک و سۆبحانی * یاره بی نهی شه و تاریکهی فانی
 ههر تووه کردهی به دیم مه زانی *

ته سنگ و تو نادانیم شه ندهن نه پای ویم نه فسوشه یتانی ئامانه سهر ریم
 ههر به ندهی و یتیم مه گهر به ندهی کیم * ئای سۆبح مه حشر سهر نه فکه نده و یتیم
 شهر مه ندهی حزور خواو به نده و یتیم

ئامانی ده رگات خالقی بی پاک ئامانهن خوای زه مین و نه فلاک
 خامۆش که ره وهی نالهی سۆزناک * به ره حمه کهی ویت فهد ته نیای تاک
 به شق مه شق عشق دلپاکان پاک *

قه رار ده هه ندهی دل بی قه راران به خشه ندهی گونای گرد گوناوه کاران
 دهس گهرو په نای گرد شهر مه زاران * به و فه وسل فیراق خاتر پۆر خاران
 به و دیای دمای به کترن یاران *

خۆ ویت فه رماوات الله شه کبه رهن جه ههر چی چیه نه و گه وره ته رهن
 من ئیقرار خه تاو گونام نه سه رهن * ئهر سه د تاوانم جه هه د نه و دهرهن
 ده فته رم جه روی و یتیم سیاته رهن *

من نه وه شه نا ههر تۆنی شافی وادهی رحمه ت نیهن خیلافی
 یتیم ده رجه عه زاو دۆزه خ مه عافی * تو بویه ره جه من پۆر ئینسافی
 من روزه ردی و یتیم کافیه کافی *

خوا: به ندهی و یتیم (عه بدول غه فارم) گونام فراوان ههم شهر مه زارم
 زه لیل نه فسه ناو ههم گرفتارم خه جالهت زه دهی یارو نه غیارم
 عاجزو غه م بار روی روزگارم